

Arrest

nr. 224 073 van 17 juli 2019
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 1 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 april 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2) tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 26.03.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Het feit dat betrokkene traditioneel gehuwd is en samenwoont met een Belgische onderdaan, M.I. (...), geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene partner kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Eén repatriëring naar Kosovo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene verklaart tevens dat haar ouders, broer en zus nog in Kosovo wonen. In die zin vormt een terugkeer naar Kosovo geen schending van artikel 8 EVRM.

In haar regularisatieaanvraag verklaart betrokkene dat ze actief heeft kunnen deelnemen aan onze samenleving, dat ze Nederlands spreekt en werkbereid is. Deze elementen openen echter niet het recht op verblijf.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene werd gehoord op 26.03.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat ze stress heeft en haar arm pijn doet. Betrokkene toont echter niet aan dat deze medische problemen haar verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.02.2019 dat haar betekend werd op 22.02.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 26.03.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.02.2019 dat haar betekend werd op 22.02.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene diende op 1.06.2018 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 14.02.2019 geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene aangetekend ter kennis gegeven op 22.02.2019 samen met een bevel om binnen 30 dagen het grondgebied te verlaten.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de

Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene werd gehoord op 26.03.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat ze sinds vorig jaar in België is en ze hier is om bij haar vriend te zijn. Ze verklaart dat ze niet is teruggekeerd omdat haar advocaat zei dat ze moest wachten.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij/zij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan

Betrokkene werd gehoord op 26.03.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat ze stress heeft en haar arm pijn doet. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

1.2. Op 26 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Mevrouw,

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26.03.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 26.03.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.02.2019 dat haar betekend werd op 22.02.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes regularisatieaanvraag op basis van humanitaire redenen werd geweigerd.

Het feit dat betrokkene traditioneel gehuwd is en samenwoont met een Belgische onderdaan, M.I. (...), geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes partner kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kosovo en vanuit

België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene verklaart tevens dat haar ouders, broer en zus nog in Kosovo wonen. In die zin vormt een terugkeer naar Kosovo geen schending van artikel 8 EVRM.

In haar regularisatieaanvraag verklaart betrokkene dat ze actief heeft kunnen deelnemen aan onze samenleving, dat ze Nederlands spreekt en werkbereid is. Deze elementen openen echter niet het recht op verblijf.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene werd gehoord op 26.03.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat ze stress heeft en haar arm pijn doet. Betrokkene toont echter niet aan dat deze medische problemen haar verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet het beroep als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat dit gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet.

Na een uitgebreid theoretisch betoog, licht de verzoekende partij haar eerste middel toe als volgt:

"Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is.

'Gewone' sociale banden

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat 'de gewone' sociale relaties niet worden beschermd door art. 8 EVRM.

Dat het niet duidelijk is wat 'de gewone' sociale relaties zijn.

Dat de motivering in deze zeer vaag en onzorgvuldig is.

(...)

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoekster tijdens haar verblijf in België werd beoordeeld.

Dat op dit punt dus niet alleen de materiële motiveringsplicht werd geschonden doch ook de zorgvuldigheidsplicht.

Dat deze schending zich niet beperkt tot het beoordelen van het persoonlijk gedrag van verzoekster, maar ook ruimer moet gesteld worden dat de onjuiste en onvoldoende motivering samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

Dat er in de bestreden beslissing onvoldoende rekening wordt gehouden met de duur en het verblijf van verzoekster in België;

Verzoekster verblijft reeds geruime tijd in België en woont samen met haar echtgenoot.

Dat verzoekster dus haar sociale leven hier dus opgebouwd heeft samen met haar echtgenoot.

Dat op grond van het voorgaande dan ook evenmin een afdoende en correcte motivering en afweging van relevante elementen is gebeurd om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen en om een terugleiding naar de grens met vasthouding op een welbepaalde plaats op te leggen.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat aldus de bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met de werkelijke toestand.

De motivering is dan ook niet pertinent en draagkrachtig. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

In de beslissing wordt onvoldoende gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod 3 jaar bedraagt.

De bestreden beslissing oordeelt dat een duur van 3 jaar proportioneel is en motiveert dit als volgt:

"Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Dat er weldegelijk specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Dat verwerende partij stelt dat een inreisverbod van 3 jaar geen onoverkomelijke hinderpaal vormt voor het huwelijk met haar echtgenoot aangezien er 'moderne communicatiemiddelen' bestaan en de echtgenoot van verzoekster regelmatig op-en-af kan reizen naar Kosovo.

Dat de echtgenoot van verzoekster zelf van Kosovaarse origine is en ondertussen de Belgische nationaliteit verworven heeft.

Dat de echtgenoot van verzoekster met een reden niet meer in Kosovo woont en de Belgische nationaliteit verwierf...

Hij heeft alhier zijn socio-economisch leven opgebouwd en dient dus op het grondgebied aanwezig te zijn om te gaan werken etc.

Dat een relatie gedurende 3 jaar onderhouden via 'moderne communicatiemiddelen' een enorme hinderpaal vormt voor het huwelijk van verzoekster en dhr. M. (...).

Dat melding gemaakt dient te worden van een schending van art. 12 EVRM, ondanks het feit dat het huwelijk op dit moment louter traditioneel werd voltrokken.

Dat aldus niet alleen het inreisverbod zelf maar ook de duur van 3 jaar onvoldoende wordt gemotiveerd en dat ook die beslissing niet is genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier zodat ook op dit punt een schending van het middel kan vastgesteld worden."

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

"Dat verzoekster in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 3 en 8 E.V.R.M. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen om kleeed..."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

'Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Deze wet schrijft dus voordat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van straf bare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat verzoekster reeds geruime tijd samenwoont met dhr. M.I. (...) die van de Belgische nationaliteit is.

Het koppel is traditioneel gehuwd.

Dat verzoekster haar leven in België wenst verder te zetten samen met haar echtgenoot, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 E.V.R.M., een Europees grondwettelijk principe.

Niet enkel de bestreden beslissing met het bevel tot verlaten van het grondgebied en inreisverbod en terugleiding naar de grens, maar ook de vasthouding met het oog op verwijdering van verzoekster is disproportioneel.

Dat verzoekster en dhr. M. (...) louter traditioneel gehuwd zijn en nog niet wettelijk in het huwelijksbootje gestapt zijn, mag geen afbreuk doen aan het fundamentele recht op een privé- en familieleven.

Het is onmiskenbaar dat dhr. MUJOLLI als één van hart en geest leeft met verzoekster.

Zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoekster daar deze ertoe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoekster gescheiden zal moeten leven van haar echtgenoot in schending met art. 8 E.V.R.M.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoekster. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 E.V.R.M. alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schending van 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 en art. 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

3.3. De twee door de verzoekende partij aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.4. De Raad wijst er vooreerst op dat in zoverre de middelen betrekking hebben op de beslissing tot vasthouding vervat in de bestreden bijlage 13septies, deze middelonderdelen onontvankelijk zijn, gelet op het gestelde in punt 2.

3.5. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum. Er wordt eveneens gemotiveerd dat de verzoekende partij werd gehoord en dat rekening werd gehouden met haar verklaringen. Een motivering betreffende het aangevoerde gezinsleven met haar partner en het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM volgt, waarna ook wordt gesteld dat de verzoekende partij verklaart geen minderjarige kinderen te hebben en voorts niet aantoonde dat haar medische problemen haar verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst. In de bestreden beslissing merkt de gemachtigde op dat rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast wordt gemotiveerd dat overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan daar er sprake is van een risico op onderduiken omdat de verzoekende partij duidelijk heeft gemaakt zich niet te willen houden aan de verwijderingsmaatregel, dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 februari 2019, dat deze beslissing niet werd uitgevoerd en het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig zal gevolg geven aan deze nieuwe beslissing. Eveneens bevat de eerste bestreden beslissing een juridische en feitelijke motivering betreffende de terugleiding naar de grens.

Voorts dient ook te worden vastgesteld dat het inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit inreisverbod is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met betrekking tot de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd met name dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 14 februari 2019 dat haar werd betekend op 22 februari 2019. Er wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen en bovendien door de stad Antwerpen werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betreffende het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt gemotiveerd dat de regularisatieaanvraag van de verzoekende partij werd geweigerd, dat het feit dat zij traditioneel gehuwd is en samenwoont met een Belgische onderdaan haar niet automatisch recht geeft op verblijf, dat een inreisverbod dan ook niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en geen breuk van de familiale relaties met zich meebrengt. Vervolgens wordt toegelicht dat haar partner de verzoekende partij regelmatig kan komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen, dat een inreisverbod geen onoverkomelijke hinderpaal vormt in het privéleven van de verzoekende partij. Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij verklaarde geen minderjarige kinderen te hebben en dat een schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet kan worden aangenomen, dat zij tevens verklaart dat haar ouders, broer en zus nog in Kosovo wonen en in die zin een terugkeer geen schending van artikel 8 van het EVRM vormt. Daarnaast wordt erop gewezen dat de verzoekende partij

in haar regularisatieaanvraag verklaart dat zij actief heeft kunnen deelnemen aan onze samenleving, dat ze Nederlands spreekt en werkbereid is, dat deze elementen echter niet het recht op verblijf openen, dat het loutere feit dat de verzoekende partij banden heeft gecreëerd met België niet valt onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming, dat de gewone sociale relaties niet door deze bepaling worden beschermd. Vervolgens wordt er op gewezen dat de verzoekende partij niet aantoont dat haar medische problemen haar verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst. De verwerende partij besluit dat de verzoekende partij dan ook geen wettig motief heeft om alsnog in België te verblijven en dat gelet op hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar, gelet op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel is alsook dat uit het onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Gelet op voormelde motieven die eveneens een beoordeling inhouden van artikel 8 van het EVRM, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat geen rekening werd gehouden met haar familiale toestand, noch dat de verwerende partij niet is overgegaan tot de verificatie van de voorwaarden voorzien in artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat haar persoonlijk gedrag tijdens haar verblijf in België werd in rekening genomen, toont zij geenszins aan op grond van welke bepaling de verwerende partij ertoe gehouden was bij het nemen van de bestreden beslissingen om haar persoonlijk gedrag in rekening te brengen. Bovendien verduidelijkt de verzoekende partij geenszins met welk persoonlijk gedrag geen rekening werd gehouden.

Waar de verzoekende partij betoogt dat niet met alle gegevens die ter beschikking waren rekening werd gehouden, dat geen rekening werd gehouden met de duur en het verblijf in België, dat zij geruime tijd samenwoont met haar echtgenoot in België en haar sociale leven hier aldus heeft opgebouwd samen met haar echtgenoot, dat op grond van het voorgaande dan ook evenmin een afdoende en correcte motivering van de relevante elementen is gebeurd, kan zij niet gevolgd worden. Vooreerst toont zij geenszins aan waarom of op grond van welke bepalingen de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen gehouden was rekening te houden met de duur en het verblijf in België. Bovendien toont zij niet aan op welke wijze het in rekening nemen van de duur en het verblijf in België afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissingen. Waar zij meent dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij samenwoont met haar echtgenoot in België en hier een leven met hem heeft opgebouwd, kan zij niet gevolgd worden. Immers wordt in de bestreden beslissingen wel degelijk gemotiveerd waarom het gezinsleven met haar echtgenoot er niet toe leidt vast te stellen dat door het nemen van de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM geschonden wordt alsook waarom het gezinsleven geen omstandigheid is die kan leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor een kortere termijn. Betreffende haar sociale leven wordt eveneens, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, in de bestreden beslissing gemotiveerd waarbij wordt geoordeeld dat de elementen die hieromtrent blijken uit de regularisatieaanvraag het recht op verblijf niet openen, dat het loutere feit dat de verzoekende partij banden heeft gecreëerd met België niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, dat de gewone sociale relaties niet door deze bepaling worden beschermd.

De verzoekende partij kan gelet op voormelde vaststellingen dan ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeven waaraan zij ten grondslag liggen.

Voorts meent de verzoekende partij nog dat in de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod drie jaar bedraagt, doch toont zij dit geenszins aan. Uit voormelde vaststellingen is reeds gebleken dat de verwerende partij wel degelijk heeft gemotiveerd welke de redenen zijn voor het opleggen van een inreisverbod van drie jaar alsook waarom kan geoordeeld worden dat er geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en het bestreden inreisverbod zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel en het bestreden inreisverbod inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.7. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

3.7.1. Het gezinsleven

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt omtrent het gezins- en familielevens gemotiveerd als volgt:

“Het feit dat betrokkene traditioneel gehuwd is en samenwoont met een Belgische onderdaan, M.I. (...), geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes partner kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Eén repatriëring naar Kosovo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene verklaart tevens dat haar ouders, broer en zus nog in Kosovo wonen. In die zin vormt een terugkeer naar Kosovo geen schending van artikel 8 EVRM.”

In het bestreden inreisverbod voor een termijn van drie jaar wordt omtrent het gezins- en familielevens gemotiveerd als volgt:

“Het feit dat betrokkene traditioneel gehuwd is en samenwoont met een Belgische onderdaan, M.I. (...), geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes partner kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.”

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene verklaart tevens dat haar ouders, broer en zus nog in Kosovo wonen. In die zin vormt een terugkeer naar Kosovo geen schending van artikel 8 EVRM. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”

De verzoekende partij betoogt dat zij reeds geruime tijd samenwoont met haar partner van Belgische nationaliteit, dat zij traditioneel gehuwd zijn, dat zij haar leven in België wenst verder te zetten samen met haar echtgenoot, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding met het doel dat men nastreeft, dat het immers gaat om het belang van openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten. Zij meent dat het feit dat zij en haar partner louter traditioneel gehuwd zijn en nog niet wettelijk in het huwelijksbootje gestapt zijn geen afbreuk mag doen aan de fundamentele rechten op een gezins- en privéleven, dat het onmiskenbaar is dat zij en haar partner als één van hart en geest leven. Zij meent dat zelfs wanneer het bevel werd genomen op een wettelijk voorziene basis, dit toch niet is toegelaten indien de beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, *in casu* artikel 8 van het EVRM, of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel. De verzoekende partij meent dan ook dat de bestreden beslissing *in casu* op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven daar deze ertoe leidt dat in geval van uitwijzing zij gescheiden zal moeten leven van haar echtgenoot, in schending van artikel 8 van het EVRM. Voorts betoogt de verzoekende partij dat in het inreisverbod wordt gesteld dat dit geen onoverkomelijke hinderpaal vormt voor het huwelijk met haar echtgenoot aangezien er ‘moderne communicatiemiddelen’ bestaan en haar echtgenoot regelmatig op-en-af kan reizen naar Kosovo, dat haar echtgenoot zelf van Kosovaarse origine is en ondertussen de Belgische nationaliteit heeft verworven, dat haar echtgenoot met een reden niet meer in Kosovo woont en de Belgische nationaliteit verwierf. Zij stelt dat haar partner hier zijn socio-economische leven heeft opgebouwd en op het grondgebied aanwezig dient te zijn om te werken, dat een relatie gedurende drie jaar onderhouden via moderne communicatiemiddelen een enorme hinderpaal vormt voor het huwelijk, dat melding dient gemaakt te worden van een schending van artikel 12 van het EVRM, ondanks het feit dat het huwelijk op dit moment louter traditioneel werd voltrokken. Zij meent dat niet alleen het inreisverbod zelf maar ook de duur van drie jaar onvoldoende wordt gemotiveerd en dat ook die beslissing niet is genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een gezinsleven met haar Belgische partner niet betwist. Gelet op het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen het bestaan van een gezinsleven niet betwist, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat het feit dat zij en haar partner louter traditioneel gehuwd zijn en nog niet wettelijk in het huwelijksbootje gestapt zijn geen afbreuk mag doen aan de fundamentele rechten op een gezins- en privéleven, dat het onmiskenbaar is dat zij en haar partner als één van hart en geest leven. Immers wordt niet gesteld dat het bestaan van een gezinsleven niet kan aangenomen worden op grond van het feit dat zij enkel traditioneel gehuwd zijn. Een schending van artikel 8 van het EVRM en het recht op een gezins- en privéleven met haar partner wordt echter niet aangenomen daar een verwijdering en een inreisverbod voor drie jaar niet disproportioneel zijn, daar het loutere feit dat zij samenwonen en traditioneel gehuwd zijn haar niet automatisch recht op verblijf geeft en gelet op het feit dat de bestreden beslissingen geen breuk van de familiale relaties betekenen daar de partner van de verzoekende partij haar regelmatig kan komen bezoeken in Kosovo en vanuit België kan contact houden via de moderne communicatiemiddelen, zodat er geen sprake is van onoverkomelijke hinderpalen. Betreffende het inreisverbod wordt er ook op gewezen dat er dan ook geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Deze motieven zijn conform artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland

(GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Het gegeven dat er van een vreemdeling geen gevaar uitgaat voor de nationale of openbare veiligheid of voor het economisch welzijn, doet geen afbreuk aan het legitieme belang van de staat om de vigerende verblijfsreglementering te doen respecteren. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zoals *in casu*, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paphosvili/België, § 142).

De Raad herhaalt dat de verwerende partij motiveerde dat een terugkeer naar Kosovo niet in disproportionaliteit staat ten opzichte van haar gezins- en privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM en geen breuk betekent van de familiale relaties, dat de partner van de verzoekende partij

haar regelmatig kan komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, dat een terugkeer naar Kosovo dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal vormt.

Door het louter stellen dat de bestreden beslissingen wel degelijk disproportioneel zijn, toont de verzoekende partij geenszins aan dat deze beoordeling een foutieve of kennelijk onredelijke belangenafweging uitmaakt. Door het louter wijzen op de Belgische nationaliteit van haar partner alsook op het feit dat hij in België werkt en hier zijn socio-economische leven heeft opgebouwd, toont zij niet aan dat haar partner in de onmogelijkheid zou verkeren haar te bezoeken in het land van herkomst, noch dat zij geen contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. De verzoekende partij betoogt nog dat haar echtgenoot met een reden niet meer in Kosovo woont en de Belgische nationaliteit verwierf, doch verduidelijkt geenszins welke de reden is dat haar partner niet meer in Kosovo woont zodat zij ook geenszins aantoont dat het voor haar partner onmogelijk zou zijn om haar aldaar te bezoeken of zelfs haar aldaar te vergezellen. Door het enkel wijzen op de Belgische nationaliteit en het feit dat haar partner in België werkt en zijn socio-economisch leven heeft opgebouwd, toont zij geenszins aan dat het voor haar partner onmogelijk zou zijn haar naar Kosovo te vergezellen en aldaar zijn leven, samen met de verzoekende partij, opnieuw op te bouwen of verder te zetten. Dit des te meer daar zij zelf wijst op de Kosovaarse origine van haar partner. De loutere wens om in België hun gezinsleven verder te zetten doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De Raad herhaalt dat artikel 8 van het EVRM immers niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. In dit verband merkt de Raad op dat het een kenmerk is van een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners in een land moet gaan leven waarin hij niet is opgegroeid en/of mindere banden heeft dan de andere partner en/of mindere banden heeft in vergelijking met het land van verblijf of nationaliteit. De verzoekende partij voert geen concrete hinderpalen aan om het voorgehouden gezinsleven elders te voeren.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, niet op kennelijk redelijke wijze kon stellen – in het licht van een billijke belangenafweging betreffende haar gezinsleven met haar partner – dat haar partner de verzoekende partij regelmatig kan komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, dat de bestreden beslissingen dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal vormen.

Bovendien toont zij evenmin aan dat er *in casu* sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die zouden kunnen wijzen op een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont gelet op bovenstaande uiteenzetting geenszins aan dat aan haar familieleven, door het nemen van de bestreden beslissingen, op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding met het doel dat men nastreeft. Zij toont geenszins aan dat de beslissingen onregelmatig genomen zijn, noch dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een verwijdering een inbreuk zou vormen op een fundamenteel recht. De verzoekende partij laat voorts na aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissingen een inbreuk zouden vormen op het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

De verzoekende partij toont voorts ook geenszins aan met welke relevante gegevens, die hadden kunnen leiden tot een andere beoordeling, de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden.

3.7.2. Het privéleven

Betreffende het privéleven wordt in het bestreden bevel gemotiveerd wat volgt:

“Betrokkenes partner kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Eén repatriëring naar Kosovo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

In haar regularisatieaanvraag verklaart betrokkene dat ze actief heeft kunnen deelnemen aan onze samenleving, dat ze Nederlands spreekt en werkbereid is. Deze elementen openen echter niet het recht op verblijf.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.”

Betreffende het privéleven wordt in het bestreden inreisverbod gemotiveerd wat volgt:

“Betrokkenes regularisatieaanvraag op basis van humanitaire redenen werd geweigerd.

(...)

Betrokkenes partner kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

(...)

In haar regularisatieaanvraag verklaart betrokkene dat ze actief heeft kunnen deelnemen aan onze samenleving, dat ze Nederlands spreekt en werkbereid is. Deze elementen openen echter niet het recht op verblijf.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene werd gehoord op 26.03.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat ze stress heeft en haar arm pijn doet. Betrokkene toont echter niet aan dat deze medische problemen haar verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst.

(...)

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”

De verzoekende partij betoogt dat de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is, dat niet duidelijk is wat de ‘gewone’ sociale relaties zijn, dat de motivering zeer vaag en onzorgvuldig is. Zij stelt dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat haar persoonlijk gedrag tijdens haar verblijf in België werd beoordeeld. Zij meent dat de onjuiste en onvoldoende motivering ook samenhangt met het feit dat niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren rekening werd gehouden, dat er in de bestreden beslissingen onvoldoende rekening werd gehouden met de duur en het verblijf in België, dat zij reeds geruime tijd in België verblijft en samenwoont met haar echtgenoot, dat op grond van het voorgaande dan ook evenmin een afdoende en correcte motivering en afweging van relevante elementen is gebeurd om een inreisverbod van drie jaar op te leggen en om een terugleiding naar de grens op te leggen, dat de bestreden beslissingen aldus genomen werden zonder rekening te houden met de werkelijke toestand, dat de motivering dan ook niet pertinent en draagkrachtig is en niet genomen werd met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

De Raad herhaalt vooreerst dat de verzoekende partij stelt dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat haar persoonlijk gedrag tijdens haar verblijf in België werd in rekening genomen, doch geenszins aantoon op grond van welke bepaling de verwerende partij ertoe gehouden was bij het nemen van de bestreden beslissingen om haar persoonlijk gedrag in rekening te brengen. Bovendien verduidelijkt de verzoekende partij geenszins met welk persoonlijk gedrag geen rekening werd gehouden.

In zoverre zij meent dat rekening diende gehouden met de duur en het verblijf in België in het licht van de beoordeling van het recht op een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, en in haar verzoekschrift erop wijst dat zij in België haar sociaal leven heeft opgebouwd, stelt de Raad vast dat hier wel degelijk rekening werd mee gehouden, nu in beide bestreden beslissingen erop gewezen werd dat de verzoekende partij in haar regularisatieaanvraag verklaarde dat zij actief heeft kunnen deelnemen aan onze samenleving, dat ze Nederlands spreekt en werkbereid is, dat deze elementen echter het recht op verblijf niet openen, dat het loutere feit dat de verzoekende partij banden heeft gecreëerd met België niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, dat de gewone sociale relaties niet door deze bepaling worden beschermd.

Betreffende het aangevoerde gezins- en privéleven met haar partner, kan verwezen worden naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in punt 3.7.2.

De Raad wijst er voorts op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had

gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

Gelet op het feit dat de verzoekende partij nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven, dient er sprake te zijn van uitzonderlijke omstandigheden. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat de verwerende partij niet kon volstaan met de stelling dat de aangevoerde relaties, zijnde het actief deelnemen aan de samenleving, het Nederlands spreken en het werkbereid zijn, gewone sociale relaties betreffen die door artikel 8 van het EVRM niet beschermd worden. De verzoekende partij toont geenszins aan dat deze beoordeling foutief of kennelijk onredelijk is of dat er in haar geval wel degelijk sprake is van uitzonderlijke omstandigheden waardoor haar privéleven aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting. Zij toont niet aan op welke wijze de duur en het verblijf in België of haar persoonlijk gedrag, anders dan het reeds in rekening nemen van het feit dat zij verklaarde dat ze actief heeft kunnen deelnemen aan onze samenleving, dat ze Nederlands spreekt en werkbereid is, in overweging had moeten genomen worden bij het beoordelen van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Nog minder toont zij concreet aan dat de duur en het verblijf in België of haar persoonlijk gedrag in haar geval uitzonderlijke omstandigheden zijn die aanleiding dienen te geven tot een positieve verplichting. Met het enkel erop wijzen dat zij 'geruime' tijd in België verblijft, zonder dan nog te preciseren wat dient begrepen te worden onder 'geruime' tijd, toont zij dit geenszins aan.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij bij het beoordelen van het recht op een privéleven met bepaalde relevante gegevens of met de werkelijke toestand ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.7.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar dossier niet grondig werd onderzocht voor het nemen van de bestreden beslissingen, noch dat geen rekening werd gehouden met haar specifieke situatie, noch dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissingen op onzorgvuldige wijze zijn tot stand gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsplicht wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

3.8. Artikel 12 van het EVRM beschermt het recht om te huwen en luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

De Raad merkt op dat de bestreden beslissingen op zich de verzoekende partij niet verhinderen om te huwen en een gezin te stichten. Enige concrete uiteenzetting betreffende de wijze waarop deze verdragsbepaling werd geschonden, ontbreekt in wezen ook. Een schending van artikel 12 van het EVRM blijkt dan ook geenszins.

3.9. Gelet op hetgeen vooraf gaat, toont de verzoekende partij geenszins aan dat er in haar geval wel degelijk specifieke omstandigheden aanwezig zijn die hadden kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar, waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Noch toont zij aan dat de verwerende partij op niet correcte of kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Een schending van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.10. De middelen zijn, in de mate ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER